

וזה גוי קריין
וזה גוי קריין
וזה גוי קריין

אמנם הצד המושכל שחשב יצחק בראותו מעשה עשו, באיזה אופן חשב
זו כי ידע שהאומה הנבחרת העליונה שעתידה לצאת ממנו כיון שהוא הבכור,
זקן חפץ השי"ת בעולמו. והנה לא ידע איך יהי דרך תיקון העולם, אם
חת וטוב ובדברים טובים וניחומים, כמו שיהי לע"ל ש"לא ישא גוי אל גוי
ב"י", ומ"מ עמים רבים ילוו אל ד', והלכו כל הגוים לדרוש תורת הסוד

אמת ממקור ישראל כי יתגלה להם אורם וחפארתם, או שיהי צריך ג"כ לכלות
הרעים ע"י חרב ומלחמה שלא יתקוממו נגד חפץ ד', וכאשר באמת גם כח
זה הי' דבר נחוץ, כי הרעים לגמרי ההכרח לכלותם מן הכרם כז' אומות ועמלק,
וכיו"ב אלה שיידע יודע כל תעלומות שתכלית טובה לא תצמח מהם רק רע
לההטבה הכוללת. והנה יעקב בהיותו יושב אוהלים, ודבק תמיד במדת האמת
והחסד, הנה אין בסגולתו לחגור חרב ולהשתמש במדת האכזריות והנצחון
במקום הדרוש, א"כ איך תצא ממנו הסגולה הזאת אם תהי' דרושה לזה. ע"כ
חשב יצחק כי עוד לא נבררה הסגולה לגמרי, ואם כי יעקב טוב מאד כשהוא
לעצמו, ראינו כבר הרבה צדיקים שמהם לא יצאו סגולות כלליות. וכיון שראה
שזה הכח של ההתגברות והנצחון חסר ליעקב לגמרי, וגם הבכור שהוא אוח
על חפץ ד' בסגולה העתידה לצאת ממנו הוא עשו, ע"כ היתה אהבתו ורבקה
אל עשו מצד שצפת שממנו תצא הסגולה של חקנת העולם כולו, שבודאי יהי'
רצון השי"ת שישתמש לזה ג"כ כח ההתגברות והחרב. ע"כ "ויאהב יצחק את
עשו כי ציד בפיו"^ב, המורה על תכונתו להתגבר על החיות הטורפות ולהכניען,
וכח זה יטב מאד להשתמש בו עם בני אדם הדומים להן. אף כי ראה בעין
שלא נגמרה הסגולה בעשו, חשב שעוד לא הגיע הזמן לגילוי הסגולה ועדיין
צריכה הסתר בתוך הרע. ע"כ כתוב בתורה אצל אהבת יצחק את עשו
"ויאהב"^ב, שמשמש ג"כ לשון עתיד לולא היפך הוי"ו שמהפכו מעתיד לעבר,
וגבי אהבת רבקה "אהבת את יעקב"^ב, לשון הווה. כי אהבת יצחק לעשו לא
באה כ"א שחשב שממנו עתידה לצאת סגולה, ע"כ ראוי לאהוב אותו מצד
הצפון בו, א"כ עיקר האהבה היא מצד העתיד אלא שנתהפכה במקרה לעבר.
אבל רבקה שהכירה וידעה מדבר ד' שהסגולה כבר נבררה בכללותה, וא"צ עוד
הסתר ובירור אחריה בכללה, ע"כ "אהבת את יעקב" מצד עצמו וענינו ההוה.

ו. שתי נטיות מתרוצצות הננו פוגשים בגפש האדם, לשתי מגמות מחולפות. נטיה למלא את כל שאיפת הרע, את כל התאות היותר שפלות, בין מצד החומר בין מצד הרוח, שהן עוד מתרחבות ומסבכות בעיון את האדם, כקנאה ושנאה וכיוצא בהן. — ולעומתה לא נוכל להתעלם מלראות את שאיפת הטוב, המתגלה לפעמים ברחו של אדם, שכל העולם כולו כדאי הוא לה, להשכילו ולהיטיבו, ולמלאות אותו חסד אהבה ואורה. אבל כל נטיה חפצה להתגדר בלבדה ולהיות היא השלטת בקרב הלב ומלאה את כל רוח ונפש. והגיגוד הזה הוא מרעיש את הלב וממלא את החיים הלחלוח, והאדם מתאמץ תמיד איך להשלים בקרבו השלמה פנימית, ובלבד שיחדלו ממנו מצוקות נפשו, והשלום מתכונן ע"י כבישת אחד מן הצדדים בדרך כניעה

לצד השני, או — מה שהוא למעלה מה — בדרך כריתות ברית והתאחדות גמורה, באופן שהצד המנגד מתהפך כולו, עם כל כחותיו, להצד שכנגדו לחם. על כן ישנם שני דרכים בהשאיפה לההשוואה של התשוקות, שיסודי חיי האדם, הפרטי והחברותי, נבנים עליהן, והם הם הלוקחים את המקום היותר גדול בכל ערכי החיים וסעיפיהם. הדרך האחד הוא דרך הירידה, כלומר להזדריך את האדם בחינוך כזה עד אשר סוף-כל-סוף ישתקע קול אלהים אשר בלבבו, ויהיה כולו יכול להיות מסור לשאיפותיו המוטבעות בעומק חומרו, ויצר הרע של הכעס והתאווה השנאה והזדון שבגפשו, האת היא מחשבת הרשעה, המקפלת את החלק היותר חזק שבקיבוצים האנושיים. הדרך השניה היא דרך העליה, לבקש לחנך את האדם עד שיבא למרום המטרה, שרק קול האלהים ישמע בלבבו, ורק הטוב האור החסד והאהבה יהיה הלקו, זה הדרך הולך ונכבש לאטו, בצעדים מדודים ואופן חשאי למאד. באומות הוגלמה בישראל השאיפה אל השלום העליון, השלום האמתי, שהוא בטוח בנצחוננו, אע"פ שדרכו רחוקה והיא עומדת בקשר מלחמה נגד השאיפה ההפוכה, אשר סופה לפול ולהוכיח את אפסותה לעין כל, ואז יהיה ד' אחד ושמו אחד.